

§ 49. Men den øvrige Del af Statsregnskabet for 1877—78 har Statsrevisionen — jeg mener derved den Del, som er valgt af Folkethinget — og tillige Udvalgets Flertal indstillet til ikke at skulle passere, altsaa til at negtes Godkendelse af Folkethinget. Dette er nu støttet derpaa, at der ikke foreligger efter Grundlovens § 50 en Finanslov som Grundlag for dette Statsregnskab og paa den Omstændighed, at Posteringen i Statsregnskabet slet ikke stemmer eller er istand til at forenes, ialtsald saaledes som det er kommet frem, med de forskellige Finanslove. Udvalgets Flertal slutter sig til denne Indstilling om, at Regnskabet ikke kan passere, ikke kan godkendes, og formener, at det paa Grund heraf vil være det Bedste at afvige fra Landstinget. Et andet Mindretal i Udvalget indstiller derimod, at Regnskabet skal passere overensstemmende med Beslutningen i Landstinget. Derom skal jeg nu ikke udtale mig videre, end jeg allerede har gjort. Endvidere skal jeg bemærke, at der paa Statsregnskabet for 1876—77 under 24de April 1877 er opført Udbetaling af 36,000 Kr. til det sgl. Theater og Kapel. Om denne Post er, af samme Grund som før ansørt, gjort den Indstilling af den ene Del af Statsrevisionen, at den ikke kan passere, og til denne Indstilling slutter Flertallet sig. Jeg vil endnu gentagende i Erindringen min Mening om Betydningen af, at et Regnskab ikke kan passere. Efter den Fortolkning, som foreligger under Forhandlingerne i Rigsdagen om Statsrevisionen, maa der i denne Betegnelse involveres eller indeholdes Et af To, enten at den Del, der negtes Kvittering, kan søges efterbevilget, og altsaa, at den Minister eller det Ministerium, der har afholdt en Udgift efter samme eller tilladt sig en Opkrævning af en Indtægt uden Bevilling, kan søge ved en Tillægsbevilling at faae sin Fremgangsmaade indemmeret eller billiget, eller ogsaa maa Virkningen være den, at der forbeholdes Ansvar mod den Minister eller det Ministerium, hvem Kvitteringen negtes. Dette mener jeg, er en vigtig Ting her med Hensyn til dette Regnskab, thi der bliver da opretholdt Afgang til at indlede Rigsretsanklage mod det Ministerium, som har givet den provisoriske Finanslov af 1877, saa at vi kunne faae Rigsrettens Dom for, hvorvidt § 25 i Grundloven kan hjemle et Ministerium Afgang til at udgive en Finanslov. Der har i det forrige Folkething været og vil vel ogsaa blive idag Tale om Indledning af Rigsretstale mod dette Ministerium. Jeg skal i den Henseende i alt Fald nu kun erklære det Samme som i Juli s. A., at jeg er rede til at tiltræde et Forslag om Rigsretstale mod Ministeriet for den provisoriske Lov af 12te April 1877. Der er i den Indstilling, som Flertallet har gjort her i den foreliggende Udvalgsbetænkning, en Tilføielse udenfor den Indstilling, som Flertallet gjorde ijjor.

Tilføielsen gaar ud paa, at der i den ene Beslutning skulde staa en udtrykkelig Fremhøvelse af, at der ikke fra den 16de April til den 7de November 1877 var optrævet Skatter eller afholdt Udgifter efter en bevilget eller vedtagen Finanslov. Fra mit personlige Standpunkt betyder denne Tilføielse ikke noget Væsentligt, thi i Beslutningen "Ikke passere" ligger der et aldeles bestemt og afgjort Forbehold om at kunne gjøre Rigsretstale gjældende. Men da to Medlemmer i Flertallet have ønsket denne Tilføielse, og da jeg i Virkeligheden er af samme Mening som disse Herrer, at en særlig Grund til at negte Kvittering vilde være, at der ikke er en Himmelfald for disse Indtægter og Udgifter fra den 16de April til den 7de November 1877, kan jeg heller ikke have Noget imod, at Beslutningen faar den Tilføielse.

Tilføielse: Trede Herrer ville have set, at jeg har som Mindretal i Udvalget stillet et Forslag om at tiltræde den af Landstinget foreslaede Beslutning, at give Decharge for Regnskabet, med en Tilføielse om, at lignende Decharge gives for den Post, der fandtes paa det foregaaende Aars Regnskab, men blev udfødt til Behandling sammen med dette Aars Regnskab, og som vedrører Theatret. Jeg har ikke Meget at tilføie til, hvad jeg har sagt i Betænkningen, og hvad der blev sagt ijjor angaaende den nu allerede vel og tilstrækkelig gjenmemdrøftede Sag. Det har vist sig iaar ligesom ijjor, at der mellem de to ærede Fraktioner af Udvalget, der have ment ikke at kunne give Decharge for Regnskabet, bestaar en Meningsulighed angaaende visse fine Punkter, angaaende i hvilke Ord man skal affatte den Beslutning, at man ikke kan give Decharge for Regnskabet. Det er vistnok en overmaade interessant Strid, der her er mellem disse to meget ærede Fraktioner af Flertallet, og der vil vist iaar ligesom ijjor blive sagt mange fine og skarpsindige Ting derom; men dels interesserer jeg mig nu ikke saa overmaade meget for disse Finesser, og dels er jeg virkelig ikke istand til at følge dem. De ere komne ind paa en saa overordentlig Grad af Fjendelighed, at der kræves en ganske ualmindelig Skarpsindighed for at følge de ærede Herrer i denne Strid. Jeg erkjender imidlertid, at den Strid mellem de ærede Herrer om, hvorledes man skal formulere denne Beslutning om, at Statsregnskabet, med Undtagelse af, hvad der angaar den grønlandske Mission, ikke skal passere, i en vis Henseende gjør sin Nyttelighed, idet den jo har den Fordel at fungere som et Slags Sør for de Herrer's Betragtning. Den har den Fordel, at den kan maaske i alt Fald for dem selv bortdrage Blikket fra det, der er Hovedsagen nemlig Spørgsmaalet om, hvad Betydningen, og Meningen er af det, som begge Indstillinger gaa ud paa, nemlig at Regnskabet ikke kan passere. For mig er dette Hovedsagen; jeg